

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 01 maart 2004
het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr. 66.72.2363/99/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, landbouwer, geboren _____
) op _____
, van Nederlandse nationaliteit, wonende te _____
;
2. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____
wonende te _____ ;
3. _____, industrieel ingenieur, geboren te _____
op _____
, wonende te _____ ;

Beklaagd van : te _____ +

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,
door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu :

de eerste, de tweede en de derde :

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (stuk 4) :

het optrekken van een loods.

Met de omstandigheid voor de tenlastelegging A dat de derde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit, onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur heeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlastelegging A gestuit zijn door het kant-schrift van 30 december 1999 uitgaande van eerste substituu

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: hoeve, 1 ha 63 a 33 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

	landbouwer, geboren te	op	
van Nederlandse nationaliteit, wonende te			
	zonder beroep, geboren te	op	wonende te
	landbouwer, geboren te	op	
wonende te			

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van schenking van 06/03/2002 (2) en akte van aankoop van 22/09/1966 (1).

constructie (met daarin landbouwwerktuigen) zoals weergegeven op de foto's die aan het dossier werden toegevoegd (st. 18).

1.1.2.

De eerste beklaagde verklaarde op 22 december 1999 : "De loods/stro-opslag werd door mij opgericht. Ik bedoel voor mijn rekening door .. Ze werd opgericht in het jaar 1995. ... Ik ben mede-eigenaar van de grond en gebouwen. ... Mijn echtgenote is mede-eigenares van desbetreffende gronden en gebouwen" (st. 4). De tweede beklaagde heeft deze verklaring bevestigd (st. 5).

1.1.3.

De derde beklaagde verklaarde op 10 januari 2000 : "... Ik ben zaakvoerder van ... Ik kwam in contact met de bouwheer toen ik vroeger .. voor een bouwfirma werkte als verkoper. We hebben toen voor de omstaande loodsen opgericht. ... Later ... hij vroeg me om een prijs te maken voor de bedoelde op te richten loods. In onze algemene verkoopvoorwaarden staat onder 3.1. dat de klant in regel moet zijn met de stedenbouwkundige voorschriften. Daar hij voordien voor de andere gebouwen in regel was, dacht ik dat dit nu ook zo was en werd er niet over een bouwvergunning gesproken ... In mei-juni 1994 werden de bouwwerken gestart. De architect heb ik nooit gezien ... Ik weet wel nog dat ik als opdracht had om de spanten en wanden te plaatsen, aansluitend aan een bestaande loods. Het dak werd door de klant zelf geplaatst ... Ik handelde volledig ter goeder trouw voor een klant waar ik nog niet eerder problemen ondervonden had ... " (st. 8).

1.1.4.

werd op 19 januari 2000 verhoord : "...Ik ben architect met zetel te ...Ik ben sinds augustus '96 in contact met de bouwheer Hij nam contact op met mij. In '96 heb ik voor hem een bouw dossier ingediend voor een loods die dienst moest doen als machinebergplaats. Dit betreft een andere loods dan deze die het voorwerp uitmaakt van de bouwovertrekking ... In '98 vroeg mij opnieuw om 'n bouw dossier in te dienen voor een uitbreiding van een bestaande stro-opslagplaatsen. Ik diende het dossier in. Uit een openbaar onderzoek is gebleken dat de bestaande stro-opslagplaats (gebouwd plus minus '92, voor met mij contact opnam) vergund was maar niet ingeplant werd volgens het goedgekeurde plan. Ik heb met deze feiten aldus niets te maken. ... Al de bouwovertrekkingen zijn gepleegd voor ik met in contact gekomen ben. In '95 heb ik voor niet gewerkt. Zijn verklaring in die zin is onjuist ..." (st. 13-14)

1.1.5.

Bij brief d.d. 21 november 2002 werd door het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering overgemaakt (st. 26-30). Er werd een meerwaarde gevorderd van 37.183,50 EUR.

1.1.6.

Bij faxbericht d.d. 22 januari 2004 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering bezorgd waarbij zij zich aansloot bij de vordering van het college met dien verstande dat gelet op de indexering een meerwaarde van 40.492,50 EUR werd gevraagd. Tevens werd aangegeven dat er aan de constructie nog

instandhoudings- en onderhoudswerken mochten worden uitgevoerd.

2. Tenlastelegging

De beklaagden worden vervolgd om zich als dader/mededader te hebben schuldig gemaakt aan het optrekken van een loods in de periode vanaf 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995. De beklaagden worden niet vervolgd voor de instandhouding van deze constructie

3. Verjaring van de strafvordering

De feiten dateren van een niet nader te bepalen datum in 1995. De laatste nuttige daad van stuiting werd verricht op 30 december 1999 (st. 7). De stuiting doet de reeds verworven termijn van verjaring teniet en laat een nieuwe termijn aanvangen gelijk aan de oorspronkelijke. De verjaring van de strafvordering zal dus ten vroegste worden bereikt op 29 december 2004 en dit onverminderd periodes van schorsing ingevolge artikel 24, 1° V.T. Sv. De verjaring van de strafvordering is in die omstandigheden nog niet aan de orde.

4. Gegrondheid van de strafvordering

Gelet op de voorgaande gegevens staat vast dat de eerste, de tweede en de derde beklagde zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging. De eerste en de tweede beklagde hebben als eigenaars de loods zonder enige vergunning laten optrekken. Dit gebeurde blijkens hun verklaring in de loop van 1995. De derde beklagde als professioneel bouwondernemer heeft daaraan meegewerkt. De derde beklagde kan niet aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid ontsnappen door te verwijzen naar de algemene verkoopvoorwaarden waarin onder artikel 3.1. wordt voorgehouden dat de opdrachtgever in regel dient te zijn met de stedenbouwkundige voorschriften. Er moet worden aangenomen dat een professioneel bouwondernemer de werken uitvoert op basis van plannen en dat hij voorafgaandelijk nagaat of er al dan niet een stedenbouwkundige vergunning werd verleend. Aangezien er in dit dossier geen stedenbouwkundige vergunning werd verleend, moet de derde beklagde geweten hebben dat hij bouwwerken heeft uitgevoerd waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning was verleend. Het staat dan ook vast dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging. Uit de dossiergegevens blijkt afdoende dat de derde beklagde een persoon is die wegens zijn beroep onroerende goederen bouwt in de zin van artikel 64, derde lid van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en in de zin van artikel 66, derde lid van het coördinatie-decreet van 22 oktober 1999, verzwarende omstandigheid die vanaf 1 mei 2000 is voorzien door artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999.

5. Straftoemeting

5.1.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

5.2.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

5.3.1.

De eerste beklagde, jaar oud en de tweede beklagde, jaar oud, wonen samen. Zij exploiteren een landbouwbedrijf. De eerste beklagde beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden (drie veroordelingen voor inbreuken op de hormonenwetgeving, zij het dat twee van deze veroordelingen dateren van na de feiten). De tweede beklagde beschikt over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden, wat in haren hoofde enige mildheid verantwoordt bij de straftoemeting.

5.3.2.

De derde beklagde, jaar, aannemer, samenwonend met zijn vrouw en kinderen, beschikt over een gunstig strafrechtelijk verleden (alleen een veroordeling inzake verkeer). Er moet rekening worden gehouden met de in hoofde van de derde beklagde bewezen geachte verzwarende omstandigheid.

5.4.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordelijke ruimtelijke ordening te komen.

5.5.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

5.6.

De derde beklagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Er mag worden aangenomen dat de derde beklagde zich niet meer aan dergelijke feiten of aan andere misdrijven zal schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de uitgesproken geldboete en dit gedurende een termijn van drie jaar.

6. De herstellvordering

6.1.

Bij brief d.d. 21 november 2002 werd door het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering overgemaakt (st. 26-30). Er werd een meerwaarde gevorderd van 37.183,50 EUR, die als volgt werd berekend, namelijk (99.156,00 EUR (= 247,89 EUR per vierkante meter) x 1,25 x 1,1) – 99.156,00 EUR of 37.183,50 EUR

6.2.

Bij faxbericht d.d. 22 januari 2004 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering bezorgd waarbij zij zich aansloot bij de vordering van het college met dien verstande dat gelet op de indexering een meerwaarde van 40.492,50 EUR werd gevraagd, als volgt berekend : 107.980,00 EUR (269,95 EUR x 400 vierkante meter) x 1,25 x 1,1 of 148.472,25 EUR te verminderen met 107.980,00 EUR. Tevens werd aangegeven dat er aan de constructie nog instandhoudings en onderhoudswerken mochten worden uitgevoerd (st. 87-88).

6.3.1.

Artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) bepaalt dat voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 het voorafgaand en eensluidend advies is vereist van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Artikel 198bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd, wat nog niet is gebeurd. Derhalve dient dit advies (nog) niet te worden ingewonnen.

6.3.2.

Artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door artikel 8 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat voor de misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, in principe steeds het middel van de meerwaarde kan worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen : 1° bij niet naleven van een bevel tot staking ; 2° indien het misdrijf onaanvaardbare en stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden ; 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

6.3.3.

Uit het dossier blijkt niet dat een stakingsbevel werd genegeerd en er blijkt evenmin dat de niet-vergunde constructie een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk zou vormen op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

6.3.4.

De herstellvorderende overheden hebben de herstellvordering zeer bondig gemotiveerd vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening, de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding. Er werd enkel gewezen op de bestemming, namelijk agrarisch gebied en er werd overwogen dat een meerwaardevordering het enige goede alternatief was voor een herstel in de oorspronkelijke staat. De rechtbank kan er niet omheen dat de herstellvorderende overheden op geen enkele wijze (uitdrukkelijk) standpunt hebben ingenomen omtrent de vraag of de wederrechtelijk opgetrokken constructie voor de omwonenden geen onaanvaardbare en stedenbouwkundige hinder (heeft) veroorzaakt. Uit het openbaar onderzoek (st. 60-72) dat werd gehouden n.a.v. de door de eerste beklagde op 26 augustus 1998 ingediende regularisatieaanvraag (die betrekking had zowel op de regularisatie van de stro-opslagplaats – waarvoor de beklagden thans worden vervolgd – als op het uitbreiden van een bestaande stro-opslagplaats) blijkt dat er door meerdere omwonenden opmerkingen werden geformuleerd. Er werden vier bezwaren ontvangen die onder meer betrekking hadden op een te dichte inplanting bij de perceelsgrens. Die opmerkingen waren voldoende om het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar te bewegen tot een ongunstig advies (st. 77-79) en uiteindelijk de afwijzing van de regularisatie-aanvraag bij beslissing d.d. 1 maart 1999 (st. 73-76). De rechtbank stelt zich in die omstandigheden de vraag of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Stekene en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur wel wettig een meerwaardevordering als herstelmaatregel kunnen formuleren. Het past de debatten te heropenen teneinde het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Stekene, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de beklagden toe te laten dienaangaande standpunt in te nemen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

- Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
- Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195 ;
- Strafwetboek, art. 2, 38, 40 en 100 ;
- Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, art. 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 ;
- Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;
- Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, 147, 148, 149, 198bis en 204 ;
- Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
- Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
- Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
- Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
- Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
- Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
- Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
- Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging tot een geldboete van 500 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399, of 2.478,94 EUR bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklaagde uitgesproken geldboete van 2.478,94 EUR kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Veroordeelt de tweede beklagde voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging tot een geldboete van 100 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399, of 495,79 EUR bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklagde uitgesproken geldboete van 495,79 EUR kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen.

Veroordeelt de derde beklagde voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging tot een geldboete van 2.000 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399, of 9.915,74 EUR EUR bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de derde beklagde uitgesproken geldboete van 9.915,74 EUR kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar voor een gedeelte van de lastens de derde beklagde uitgesproken geldboete groot 1.750 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399, of 8.676,27 EUR bedragende en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel verleend gedeelte op 78 dagen.

Spreekt bovendien in hoofde van de eerste beklagde de tweede beklagde Lea Snoeck en de derde beklagde de verplichting uit om ELK EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 45 decimen verhoogd, 55, EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

HEROPENT WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING ambtshalve **DE DEBATTEN EN STELT DE ZAAK IN VOORTZETTING OP** de openbare terechtzitting van **MAANDAG 10 MEI 2004 OM 09.00 U.** teneinde het college van burgemeester en schepenen van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de beklagden toe te laten standpunt in te nemen omtrent de vraag of de niet vergunde constructie voor de omwonenden een onaanvaardbare en stedschouwkundige hinder (heeft) veroorzaakt en in bevestigend geval wat daarvan de gevolgen zijn voor de herstellvordering.

Legt de eerste beklagde de tweede beklagde de derde beklagde ELK een vergoeding op van 25,00 EUR z bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Laat de kosten van de eerste dagvaarding van de eerste beklagde en van de tweede beklagde groot 58,22 EUR ten laste van de Belgische Staat.

Begroot de overige kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 84,41
EUR en veroordeelt de eerste beklagde
en de derde beklagde
van deze kosten.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
EEN MAART, TWEEDUIZEND EN VIER.

Aanwezig : alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
 substituut procureur des Konings
 en adjunct-griffier.

RECHTBANK VAN EERSTE ANLEG DEN DER MONDE